Küçük Ağaç İncirkuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ağaç İncirkuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Aydınlık ve güneşli bir çayırda, çimenlerin dalga gibi salındığı, gökyüzünün uçsuz bucaksız ve masmavi olduğu bir yerde küçük bir ağaç incirkuşu yaşardı. Sıcak kahverengi sırtlı, yumuşak çizgili, soluk beneklerle süslü krem rengi göğüslü küçük bir ötücü kuştu. Narin pembemsi bacaklarıyla saptan sapa zıplarken parlak kara gözleri pırıl pırıl parlardı. Her sabah öyle neşeli bir ezgi söylerdi ki, bütün çayır gülümseyerek uyanırdı.

İncirkuşu çayırdaki evini çok severdi. Günlerini kır çiçeklerinin üzerinde uçarak, minik böcekler yakalayarak ve yapraklardan çiy damlaları içerek geçirirdi. Küçük yuvarlak kanatlarıyla havada hızla süzülür, tüy kadar hafif uçardı. Çayırdaki diğer canlılar onu neşeli şarkısından tanırdı. Cesur ve vefalıydı, çimenlerle kaplı krallığını her zaman gözü üstünde tutardı.

Sıcak bir bahar günü incirkuşu, uzun çimenlerin tam ortasına sıcacık bir yuva yapmaya karar verdi. Yumuşak kuru saplar, yosun parçaları ve tüylü tohumlar topladı. Hepsini yeşil yaprakların arasına gizlenmiş, daracık bir fincan gibi ördü. Bitirdiğinde yeni evine kuruldu ve gururla, titreşen bir şarkı söyledi. Çayır onu dinliyor gibiydi, esinti de ezgisini dört bir yana taşıdı.

İncirkuşu şarkı söylerken aşağıdan bir hışırtı geldi. Küçük bir tünelden, yumuşak kestane rengi tüylü, karnı daha açık gri olan tombul bir çayır tarla faresi çıktı. Minik kara gözleri güneş ışığında kırpıştı, kısa bıyıkları titredi. Küçük yuvarlak kulakları ve sağlam minik kazıcı patileri vardı. 'Yukarıdaki sen misin!' diye seslendi tarla faresi. 'Şarkın çok güzel. Çayırın bu bölümüne yeni geldim.'

İncirkuşu alçak bir sapın üzerine süzüldü. 'Hoş geldin! Ben ağaç incirkuşuyum, bu da benim yuvam,' dedi cıvıldayarak. Tarla faresi yumuşacık, dostça gülümsedi. 'Ben bir çayır tarla faresiyim. Güvende kalmak için tüneller kazarım,' dedi. 'Arkadaş olmak ister misin?' İncirkuşu hevesle başını salladı. 'Evet! Arkadaşlar çayırı daha da mutlu eder.' O andan itibaren can ciğer arkadaş oldular.

Her gün iki arkadaş birlikte maceralara atılırdı. İncirkuşu tarla faresine sulu tohumlar için en iyi yerleri gösterir, tarla faresi de incirkuşuna gizli yeraltı yollarını gösterirdi. Tarla faresi sakin ve çalışkandı, sağlam patileriyle tünellerini hep daha iyi hale getirirdi. İncirkuşu neşeli ve cesurdu, havadaki her değişikliği haber vermek için hep şarkı söylerdi. Birlikte kusursuz bir takım olmuşlardı ve çayır harika bir yuva gibiydi.

Bir öğleden sonra gökyüzü karardı ve büyük bir rüzgâr esmeye başladı. Çayırın üzerinden vınlayarak geçti, uzun çimenleri eğdi, yaprakları havaya savurdu. İncirkuşunun sıcacık yuvası tehlikeli biçimde sallandı. 'Olamaz!' diye cıvıldadı incirkuşu. 'Rüzgâr yuvamı uçurabilir!' Tarla faresi koşup geldi. 'Endişelenme,' dedi. 'Ben yardım edebilirim. Tünellerim bize sığınak olur, yuvayı da yumuşak toprakla sabitleyebilirim.'

Tarla faresi sağlam minik patileriyle hızla kazdı, yuvanın altında sıcacık bir oyuk açtı. Toprağı yuvanın tabanına usulca bastırdı, böylece yuva sapasağlam durdu. İncirkuşu yukarıda kanat çırparak küçük yuvarlak kanatlarıyla çimen saplarını dengeledi. 'Tutunun!' diye şarkı söyledi. Rüzgâr uğuldadı ama yuva yerinde kaldı. Rüzgâr dindiğinde incirkuşu rahat bir nefes aldı. 'Teşekkürler dostum,' dedi. 'Kazdığın toprak evimi kurtardı.'

Ama rüzgâr sadece bir esinti getirmemişti. Aç hayvanların kokusunu da taşımıştı. Yakınlarda kolay bir yemek arayan bir gelincik ve bir şahin vardı. Çayırdaki canlılar korkuya kapıldı. Onları ilk fark eden, incirkuşunun parlak gözleri oldu. 'Herkesi uyarmalıyım!' dedi. Minik sivri gagasını açtı ve yüksek, berrak bir uyarı şarkısı söyledi. Tarla faresi dinledi ve ne yapacağını hemen anladı.

'Beni izle!' diye seslendi tarla faresi. Tavşanları, fareleri ve diğer küçük hayvanları en güvenli tünellerine götürdü. İncirkuşu yüksek bir sapın üzerinden şarkı söylemeye devam etti, sesi çayırın her yanında yankılandı. Gelincik ve şahin alarmı duydu, çayırın hazır olduğunu gördü. Kolay bir yemek bulamayınca geri dönüp gittiler. İncirkuşunun şarkısı hepsini korumuş, tarla faresinin tünelleri de herkesi güvende ve gizli tutmuştu.

Tehlike geçince hayvanlar saklandıkları yerden çıktı. İncirkuşu ile tarla faresini alkışladılar. 'Bizi kurtardınız!' diye bağırdılar. İncirkuşu ile tarla faresi birbirine baktı ve gülümsedi. 'Bunu birlikte yaptık,' dedi incirkuşu. 'Ben uyarı şarkısını söyledim, sen de güvenli delikleri kazdın.' Tarla faresi başını salladı. 'Ve herkes de dinleyip yardım etti. Arkadaşlar böyle yapar.' Çayır yeniden mutlu cıvıltılarla doldu.

O günden sonra incirkuşu ile tarla faresi çayırın en iyi takımı olarak tanındı. Yuvayı birlikte onardılar, yeni çimenler ördüler, toprağı sıkıştırdılar. İncirkuşu şarkı söylerken tarla faresi kazdı ve dostlukları daha da güçlendi. Diğer hayvanlar yardıma geldi, yumuşak yosunlar ve tohumlar getirdi. Yuva çayırın en sıcacık köşesi oldu ve herkes kendini güvende ve mutlu hissetti.

Büyük rüzgâr bir daha geri dönmedi ama arkadaşlar hazır olmayı sürdürdü. Tarla faresi fazladan tüneller kazdı, incirkuşu da uyarı şarkısını çalıştı. Birlikte çalışmanın onları güçlü kıldığını biliyorlardı. Bazen güneş batıp çayır altın rengine büründüğünde, incirkuşu yumuşacık bir ninni söylerdi ve tarla faresi yuvasından onu dinlerdi. Dostlukları bir hazineydi ve çayır huzurlu, neşeli bir yerdi.

Küçük ağaç incirkuşu ile çayır tarla faresi önemli bir şey öğrenmişti: dostluk işbirliğini destekler. Birbirimize yardım ettiğimizde büyük sorunlar bile küçücük kalır. İncirkuşunun şarkısı ve tarla faresinin kazdığı tüneller çayırı güvende tuttu, ama onu gerçekten koruyan şey iyilikleri ve takım çalışmalarıydı. Böylece çayır, kocaman yürekli iki küçük arkadaş sayesinde orada yaşayan herkes için mutlu bir yuva olarak kaldı.

Çayırdaki bütün hayvanlar dostluklarını ve takım çalışmalarını kutlamak için bir araya geldi. Tohumlar ve meyvelerle bir piknik yaptılar, incirkuşu da özel bir şarkı söyledi. Tarla faresi tünellerinin hikâyelerini anlattı, herkes güldü ve alkışladı. İncirkuşu ile tarla faresi bağlarının sonsuza dek süreceğini biliyordu. Evlerini korkuyla değil, cesaret ve iyilikle korumuşlardı ve bütün farkı bu yaratmıştı.

Ve eğer o güneşli çayıra bir gün yolunuz düşerse, yüksek bir sapın üzerinden şarkı söyleyen küçük bir ağaç incirkuşu duyabilirsiniz. Dikkatle bakarsanız, bir tünelden kafasını uzatmış, bıyıkları titreyen tombul bir çayır tarla faresi görebilirsiniz. Hâlâ can ciğer arkadaşlar, hâlâ çayırlarını koruyorlar ve hâlâ herkese dostluğun ve takım çalışmasının dünyayı herkes için daha güvenli, daha mutlu bir yer yaptığını gösteriyorlar.